

Arrest

nr. 199 279 van 6 februari 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ugandese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2018 heeft ingediend tegen ontvangstbewijs om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 26 januari 2018 tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 december 2017 wordt de verzoekende partij staande gehouden aan de grens waarbij haar een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) betekend wordt.

Diezelfde dag wordt de verzoekende partij eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats betekend.

1.2. Op 26 januari 2018 beslist de verwerende partij tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}) waarbij geoordeeld wordt dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij en zij aldus naar daar teruggedreven/teruggeleid zal worden. Deze beslissing wordt op 26 januari 2018 aan de verzoekende partij betekend en betreft de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd *in casu* ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is.

2.2.2. De Raad wijst erop dat in de beschikking tot oproeping voor de terechtzitting de verzoekende partij erop gewezen werd dat haar vordering laattijdig voorkomt.

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen omdat zij blijkens haar emailbericht van 5 februari 2018 eveneens van oordeel is dat de vordering manifest laattijdig is.

Wat betreft het niet verschijnen van de verwerende partij ter terechtzitting wijst de Raad er volledigheidshalve op dat artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet niet inhoudt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in.

Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS van 2 juli 2014, nr. 10.609 (c)).

2.2.3. Het kan niet ter discussie worden gesteld dat de *in casu* bestreden beslissing tot weigering van binnenkomst met terughouding of terugleiding tot aan de grens een terughoudingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekende partij reeds op 16 december 2017 een terughoudingsmaatregel werd ter kennis gebracht. De thans bestreden beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is dus een tweede terughoudingsmaatregel. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet is *in casu* aldus een beroepstermijn van vijf dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 26 januari 2018. Conform artikel 39/57, § 1 derde lid *juncto* artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

Verzoekende partij beschikte bijgevolg met ingang van 27 januari 2018 over vijf dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. In toepassing van artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet is de vervaldag in de termijn begrepen. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was woensdag 31 januari 2018.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt via indiening op het onthaal tegen ontvangstbewijs op 5 februari 2018. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.2.4. Ter terechtzitting wordt meegedeeld aan de advocaat van verzoekende partij dat de vordering manifest laattijdig voorkomt en wordt haar de mogelijkheid gegeven om te pleiten over de al dan niet laattijdigheid van het beroep en om aan te tonen dat de laattijdige indiening van het beroep aan overmacht te wijten is.

Verzoekende partij heeft steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoekende partij dat hij niet de initiële raadsman was van verzoekende partij en dat hij pas op 29 januari 2018 werd aangesteld. Hij was niet op de hoogte van de eerste terughoudingsmaatregel. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing zelf dat daarin verwezen wordt naar de beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied van 16 december 2017, hetgeen toch een indicatie betreft over een eerdere terughoudingsmaatregel. Er blijkt ook hoegenaamd niet dat de raadsman van verzoekende partij niet bij machte was om zich terdege te informeren over de zaak van verzoekende partij. Het gegeven dat hij pas op 29 januari 2018 werd aangesteld maakt niet dat hij zich als raadsman van verzoekende partij niet kon wenden tot het bestuur om het administratief dossier op te vragen of om zich te informeren over de antecedenten in verzoeksters zaak. Het stond hem eveneens vrij zich terzake te informeren bij verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij voert bijgevolg geen tegenbewijs aan waaruit overmacht zou kunnen blijken.

De Raad merkt op dat de beroepstermijn van openbare orde is en strikt moet worden toegepast, zodat het hem niet is toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de wettelijke bepaling van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet op zich duidelijk is in die zin dat er inzake de beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vervalt termijn van tien resp. vijf dagen geldt waarbij de beroepen ingediend buiten deze termijn onontvankelijk moeten worden verklaard, tenzij de overmacht wordt aangetoond, *quod non in casu*.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. -M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. DE MUYLDER